

DECISIO.

nam corporeitatis, quæ est id quo mediante quantitas subieciatur, esse materiæ coæuam, & inseparabilem ab ea, sicque in omnibus compositis, tum etiam in elementis reperitur forma corporeitatis. Confirmat suam mentem Auicenna ex eo, quòd materia moueatur, est enim subiectum generationis, & corruptionis; vnde quod mouetur, est diuisibile, sed materia mouetur, ergo &c. nam quandoquidem ex se non est diuisibilis, debet reddi diuisibilis per aliquid à se inseparabile; quando enim fit generatio, aut corruptio, non fit in materia, mediante quantitate, quia motus ad quantitatem non est generatio, ergo debet dari aliquid præter quantitatem, quo materia reddatur diuisibilis, & mobili, & hoc ipsum est forma corporeitatis.

Verùm hæc Auicennæ sententia nullo stabilitur fundamento: primum quidem non valet, quia vt probabilius tenemus *disp. de quantitate in Metaphysica*, substantia, etiam remotà quantitate, est diuisibilis in partes entitatuas; vnde in composito diuisibilitati quantitatuæ respondebit ipsa diuisibilitas entitatuæ, & diuisibilitas quantitatuæ subieciatur in diuisibilitate entitatuæ, non ergo erit opus aliquod ponere medium, quo quantitas inhæreat materiæ. Item nec valida est Auicennæ confirmatio, quæ dicitur: quod mouetur est diuisibile. Respondeo enim, quod mouetur motu successiuo concedo; quod mouetur motu instantaneo nego, materia autem in generatione, & corruptione mouetur quidem, sed motu instantaneo.

Deinde apud nos, qui admissimus dimensiones interminatas coæuas materiæ, nullum omnino habebit locum fundamentum Auicennæ, materia enim per illas reddetur diuisibilis, nec indigebit præterea aliquo.

Tertia sententia est Scoti in quarto sententiarum *disp. 11. quæst. 3.* & Scotistarum communis, tenentium cum D. Thoma non dari formam corporeitatis pro inanimatis, contra verò D. Thomam dari pro animatis, seu viuentibus, cuius formæ corporeitatis hæc est generatio, & corruptio.

Explicatur forma corporeitatis.

Antequam v. g. in boue educatur anima bouis de potentia materiæ, educitur in aliquo priori ex potentia eiusdem materiæ forma quædam substantialis, quæ facit vt materia denominationem materiæ amittat, & accipiat denominationem corporis, illaque forma, quia constituit materiam in esse corporis, idcirco dicitur forma corporeitatis, vnde anima bouis adueniens, non dicitur aduenire materiæ, sed corpori: quoad corruptionem verò talis formæ sic loquuntur Scotistæ: postquam anima discessit à corpore, corpus retinet aliquam formam, quæ dicitur *forma cadaueris*, nam corpus mortuum dicitur cadauer; illa verò forma cadaueris nihil est aliud, quàm illa forma corporeitatis, quæ post discessum animæ dicitur sola, materiam ipsam informare; statim ergo post discessum animæ non deperditur forma cadaueris, seu forma corporeitatis (quæ absente animâ denominatur forma cadaueris, vt dictum est) tunc autem corrumpitur, & destruitur, quando illud cadauer in aliud transit mixtum, v. g. quando bos mortuus ita corrumpitur vt in terram, aut aliud mixtum transeat,

Circa prædictas tres opiniones ferendum est nostrum iudicium, & quidem quoad primam: iam videtur à nobis latum, nec enim recipimus Auicennæ sententiam, quia nullum habet fundamentum; quare determinatio ferenda manet circa opiniones D. Thomæ, & Scoti, quas non ideò per clypeos discutere volumus, tum quia non sunt magni momenti, tum quia non multæ sunt rationes pro vtraque parte.

Resolutio inuestigatio: Videtur nobis admitenda opinio Scoti, nempe dari formam corporeitatis modò suprà explicato.

Probatur primo Resolutio: Corpus denominatur corpus ab aliqua forma adueniente, sed pars compositi viuentis denominatur corpus, ergo ab aliqua forma, sed non denominatur corpus ab anima, vt volunt Authores contrariæ sententiæ. Maior patet, minor probatur, quia nihil denominatur tale ab eo, quod nondum est; sed antequam anima informet suam partem, iam illa pars est corpus, quia anima est actus corporis, ergo antequam anima informet corpus, dicitur corpus esse. Ratio huius rei à priori est, quia subiectum formæ informantis dicitur præsupponi ad formam informantem, estque prius illa, sed corpus in esse corporis est subiectum animæ, ergo saltem prius natura corpus est corpus, quàm informetur animâ.

Secundò probatur: Nullum ens spiritale potest dare esse corporeum, sed anima est ens spiritale, loquendo de anima rationali, ergo non potest dare suæ parti esse corporeum, & per consequens, saltem in homine, dabitur forma corporeitatis.

Respondet Ruuius primo de anima, animam rationalem dare esse corporeum vt quo, ipsamque esse corpoream vt quo: nulla tamen illa responsio est, quia quod est omnimodò spiritale, qualis est anima rationalis, non potest dare esse corporeum formale, neque vt quo neque vt quod; quia neque vt quo neque vt quod spiritale continet corporeum; & vnaquæque causa formalis non potest dare effectum formalem contrariū, sicut albedo non potest nigrefacere, nec nigredo potest albificare, ita nec anima rationalis poterit dare esse corporeum, cum sit omnino spiritalis, & diuersi ordinis à rebus corporeis, videlicet ordinis spiritalis, deinde, vt visum est superiori ratione, prius non habetur à posteriori, neque vt quo neque vt quod.

Probatur tertio Resolutio argumento Theologico: Corpus Christi fuit idem numero viuens, & mortuum, attamen dissoluta fuit anima ab eius corpore, ergo debuit esse idem numero per aliquam formam eandem numero in corpore Christi viuo, & mortuo existentem; sed hoc non habuit per animam, quia anima non remansit in corpore mortuo, ergo per formam corporeitatis; non enim alia est excogitabilis.

Respondent quidam, vt Suares, fuisse vnum suppositaliter, non tamen omnimodò vnum, idèoque non esse opus ponere illam formam corporeitatis. In isto tamen: Sancti Patres vocant absolute vnum viuum, & mortuum; quòd si quis consecrasset in triduo mortis, certè consecrasset.

Num. 14. Determinat Authores cū Scoto admitendam esse formam corporeitatis. Prob. primò.

Secundò.

Tertio.